

VÉGH ATTILA
A sárkány szíve

*Elmesélném neked, ha eléggé unád,
 a szent hajnalt, amikor Ész, a sárkány,
 a reszkető orrcimpájú, fényevő vadállat
 savószürke ködben kibíjt barlangjából,
 hogy szokott, rémísztó sétáját megtegyve,
 vérfelhős legendákban fürdetve a tájat,
 ám most döbbenet torpant meg,
 mert a barlangból egy látomásba lépett:
 az ég, szétvágott koponya, középen elhasad,
 erre földszagú éj, amarra sápadt reggel,
 s a barlang szája jóslatot lehel:
 utolsó perced, a világ vége ez.*

*Áll a hulló hulló időben,
 utolsó szörny, halál kapuőre,
 és fél, és reszket, mert nincs semerre,
 az idő hívása a világ szívében megállt.*

*Ekkor Észbe villan, hogy mindez csak
 látomás, a meggyötört sárkánytest láza,
 de ha az is, talán jelent valamit,
 talán hogy őbenne szakadt meg valami,
 még az is lehet, gondolja, hogy
 ebben a jóslatban találtam otthonra,
 mert soha nem éreztem semmit,
 és most az van, amit érzek.
 De hiszen akkor, üvölt az állat, talán
 az én döngő sárkányszívem is barlang,
 ott lakik az én rémem, a szív-sárkány.*

*Ki volna hát, aki bennem él,
 dühöng az irdatlan száj, amulet
 tüzét hányva a sercegő szürkületre, és
 barlangom miféle lény szíve lehet,
 jaj, átokfényben jutottam át
 múltom és jövőm, nem így képzeltem,
 bal szemem Hold, jobb szemem Nap,
 látod, vak jósod lettem, Elmúlás,*

*fémpikkely-testem csillagvirág és harmat,
 én pedig, mesék üldözöttje,
 a jövőről nem tudok semmit.*

*Égre bámul az Ész, ordít félelmében,
 pedig nem nő veszély a tejszínű ködből,
 alusznak benne a lovagok mind,
 elaludtak a tanítványaik is, akik
 úgysem tévednének ide, a világ végére,
 mert bennük az élet nem torpan meg,
 űzi a Példa és a Cél, eszükben intelmek
 árnyjátéka, útjaik reménységügyi séták,
 és ha megéreznék, hogy a sárkány útja betelt,
 hát menten öngyilkos lenne mind,
 mert a szörnyeteg titkos szolgálói ők,
 képtelenek megunni a Tervet,
 és ha az a sárkánnyal füstbe menne,
 kiderülne: mindaz, amiben hittek, csak mese.*

*Látod, ezért nem mesélem el azt
 a reggelt. Még mindig nem unod
 eléggé az Ész meséit, pedig csak az
 unalomban bízhatunk, bennünket
 semmi más ki nem szabadít innen,
 csak az elkenődő sárkányséta képe,
 a nappal és éjszaka közt csalogató nemlét,
 az unalom örvénylő ezüstje,
 amely a legmélyebb barlangba csalogat,
 oda, ahová a szavak gyökerei nyúlnak,
 de te ezt úgysem értheted, hát jobb, ha
 lemondok rólad, járkaljon benned tovább
 a sárkány, a lovagkor folytatódjon,
 közben dűnnyögheted ezt a verset magadban,
 csak mintha dúdolnál: távolról, halványan,
 el ne érjenek koszorúerei,
 de ha végül mégis a szív barlangjához érnél,
 rázzon ki a hideg a szörnyű ordítástól.*

A szobában

Vikinek és Attilának

Mottó: „Szeretni a legkegyetlenebb.” (B. Cs.)

Idegen ország fővárosában
szállodai szobába költözni,
ki sem mozdulni többé,
nem szellőztetni,
az utcáról szűrődő,
ismeretlen szavakból
hosszú évek alatt
megszőni egy tökéletes,
indokolatlan nyelvet,
tiszta jövőt,
halálosan sejtve, hogy
egy este majd,
mintha a Hold énekelne,
a bomlás fonalát követve
belép az ajtón egy idegen,
köpenye alól előhúzza
színezüst törét, és
elmeséli, hogy évek alatt,

mióta egy idegen ország
fővárosában él, szállodai
szobában, az utcáról
szűrődő képekből tökéletes,
indokolatlan emlékezetet szőtt,
tiszta múltat,
halálosan sejtve, hogy
egy reggel majd,
mintha a Napba nézne,
a bomlás fonalát követve
belép szobája ajtaján, s
egy idegent talál ott, aki
köpenye alól előhúzza
színarany törét,
elmondja: végére ért a jóslat,
és a csoda fémes villogása
megnyitja a szeretet csatornáit.

A folyosó

Ajtó az árnyék. Aki fényérzékeny,
lehajtott fejjel belép. A körvonalakat
itt éjszaka mossa. Betölthetetlen
sorsok élnek lent, őszi lelkek:
begyűjteni nincs mit télire. Talán
csak ezt. A lusta rend a föld alatt
elterül, átjárják világító erek.
Állat nem él e tájon, ember nem
lakja, de a fák látva hálnak meg.
Őrzik az erőt. Végül saját
árnyukba fekszenek. Hallom,
valahol avart csörget a szél.
Sötét szobámban tükörbe nézek,
sötét szobámban tükörbe nézel,
megnyílt a titkos folyosó.
Gyökérerdőben sétálunk, két
árnyékkéz kúszik egymás felé
a földöntúli fasor porán.
A szerelem hosszú, néma mondat,
tündöklő zárójelek között.